

O autorovi:

Sedemmesačný, v rámci vysokohorskej turistiky zatiaľ samostatne neaktívny, no o to perspektívnejší a pravdepodobne najmladší člen SVTS. Zvláštne znamenie: všetky svoje doterajšie túry absolvoval bez topánok.

Z denníka začínajúceho turistu ...

Úvod

Dňa 1. októbra 2009 som za výdatnej podpory mojich rodičov dosiahol svoj nový výškový rekord. Tomuto výkonu samozrejme predchádzala dlhodobá a systematická príprava zameraná hlavne na postupnú aklimatizáciu:

- výstup na Kvašnú vodu (v preklade Kyslá voda), Prešov (jún 2009),
- výstup na Hrebienok s pokračovaním na Rainerovu chatu, Vysoké Tatry (júl 2009),
- výstup do sedla Podžiar, Nové a Dolné Diery, Malá Fatra (september 2009),
- prechod Juráňovou dolinou, Západné Tatry (september 2009).

Pri realizácii týchto túr som použil netradičné technické pomôcky ako hlboký kočiar, ergonomický nosič, náruč mojich rodičov a podobne.

Jadro

Vo štvrtok ráno, 1. októbra 2009, sme sa spolu s rodičmi presunuli do základného tábora (BC) – do Tatranských Matliarov. Do tejto nadmorskej výšky sme sa pohodlne vyviezli autom. Po zaparkovaní som začal tušiť, že sa na mňa niečo chystá. No zatiaľ som bol naladený pozitívne a vďaka mojim rodičom mi táto náladička vydržala celú cestu.

Tatino vytiahol z kufra dva batohy – jeden obrovský a druhý ešte väčší. Mamina vybalila mne už známy nosič, na chrbát si naložila ten menší batoh, vpredu do

nosiča naložila mňa a už sme stúpali po modrej značke. Tá nás doviedla až na

rázcestie Pod vyhliadkou. Tu sme rozbili prvý výškový tábor (C1). Došli sme do neho naozaj na poslednú chvíľu. Veľa nechýbalo a skoro by som umrel od hladu. Takto môj hladný plač len vyplašil všetky medvede v okolí.

Po doplnení stratenej energie energeticky výdatným nápojom nemenovanej mliečnej značky sme mohli pokračovať. Priznám sa, že výstup do druhého výškového tábora (C2) si nepamätám. Totiž, prespal som ho. V C2 (blízko Kovalčíkovej poľany) mi rodičia urobili na drevenom stole pohodlné ležovisko, v ktorom som trpezlivo čakal, kým si oddýchnu. Počas oddychu okolo nás prešlo nákladné auto. Okrem zásob pre chatu viezlo na korbe niekoľko batohov.

Mamina správne uhádla, že patria štvorici vysokohorských turistov, ktorí sa rozhodli pre alpský štýl výstupu na chatu. O chvíľu nás táto štvorica dobehla a o ďalšiu chvíľu aj prebehla. V zmysle ochrany osobných údajov uvádzam len iniciály týchto ľudí: PK, RB, AK a VN.

Musím dodať, že si veľmi cením, že sa touto udalosťou moji rodičia nenechali zdeptať a odolali pokušeniu prihodiť ma na tú korbu ... J. Chvíľu som obdivoval okolitú prírodu, vzápätí som sa opäť nechal ukolísat' maminou chôdzou a zaspal som.

Zobudil som sa až vo vrcholovom tábore – pred Chatou pri Zelenom plese. Zvíťali sme sa s už ubytovanými účastníkmi stretnutia a ubytovali sme sa. Svoj nový výškový rekord som oslávil niekoľkými dúškami môjho obľúbeného nápoja.

Poobedie som strávil obhliadkou chaty a premožený zážitkami toho dňa som zaspal o hodinku skôr ako zvyčajne.

Ak ste si ale mysleli, že svoju prvú noc v tak krásnom prostredí jednoducho prespím, mýlili ste sa. Po pravidelnej druhej večeri (o polnoci) som prebudil svojich rodičov o pol štvrtej. Tatino nechápal, čo chcem, no mamina zareagovala pružne. Nasledujúcu hodinku som sa s ňou hral „baranku, baranku, buc“, „ťap, ťap, ťap, ťapušky“, „hijo heta na koničku“ a podobne. Veľmi sa mi to páčilo – pri svetle čelovky to malo neskutočné čaro. Po hodinke hrania som vyhladol, tak som si vypýtal raňajky a dve hodinky som si ešte pospal.

Ráno som sa zobudil svieži, pripravený na nové dobrodružstvá. Na moje prekvapenie však moji rodičia vyhlásili, že „ďalší chod po raňajkách bude odchod“. Mamina mala totiž obavy, že ostatní vysokohorskí turisti, ktorí mali v piatok doraziť

na chatu, by nemali veľké pochopenie pre moje nočné aktivity. S jej názorom som nesúhlasil, ale to bolo asi tak všetko, čo som mohol ... Teplomer v jedálni ukazoval vonkajšiu teplotu 1°C, a tak ma mamina navliekla do niekoľkých vrstiev oblečenia (presne podľa metodiky VhT) a vyrazili sme.

K priebehu zostupu na Bielu vodu vám toho veľa nepoviem, z väčšej časti som ho prespal. Zobudil som sa až tesne pred parkoviskom. Tu sme sa chvíľku zdržali čakáním na tatina, ktorý šiel po auto do Matliarov.

Záver

Škoda, že mi rodičia znemožnili spoznať ďalších vysokohorských turistov. Určite sa na mňa všetci tešili a určite by sa so mnou v noci aj pohrali ... No nič, popracujem na sebe a možno sa s nimi zoznámim na ďalšom stretnutí.

Záverečná štatistika:

Výstup zo základného do vrcholového tábora: 4 hodiny (vrátane prestávok).

Celková doba aklimatizácie vo výške 1 551 m n. m.: 20 hodín (vrátane niekoľkých kratších zdriemnutí a jedného dlhšieho spánku v noci).

Zostup z vrcholového do základného tábora: 2 hodiny (vrátane prestávok).

Použité technické a iné pomôcky: ergonomický nosič, náruč mojich rodičov, moja obľúbená deka, teplomer s wind chill faktorom, karabína na uchytenie cumlíka.

Metodické pripomienky a rady:

- Na tatinovej hrudi chýba čalúnenie, preto je lepšie nechať sa nosiť maminou (i keď mamina sa mi vyhráža, že keď sa naučím sedieť, bude ma nosiť uviazaného na chrbte L – kde ale bude nosiť batoh?).
- Ďalšie pripomienky a rady nemám.

P.S.: Na základe prudkej reakcie spomínanej štvorice vysokohorských turistov dopĺňam nové informácie. Ich výstup alpským štýlom z Tatranských Matliarov na Chatu pri Zelenom plese bol hodnotný aj napriek malému prevýšeniu, čoho dôkazom je fotodokumentácia dodaná dodatočne:

Len vďaka obetavosti týchto makačov bol na chate počas stretnutia SVTS dostatok piva J.

Andrejko (pre tatina s maminou Ajko-zajko)

Prešov, 2. 10. 2009

